

Bībeles pamatojuma definīcija

Bībeles pamatojums nav tiesas akts. Starp cilvēku tiesu un Dieva taisnīgumu nav paralēles. Dieva attaisnošana izriet no Dieva radošas darbības, ar kuras palīdzību saskaņā ar Dievu tiek radīts jauns cilvēks patiesā taisnībā un svētumā (Ef 4:24). Bībeles attaisnojums neatgādina tiesas procesu, jo pat cilvēku tiesā vainīgā puse netiek atzīta par nevainīgu.

Bībeles pamatojuma definīcija

Bībeles PAMATOJUMS attiecas uz jauno stāvokli, kas attiecas uz tiem, kas tic (atpūšas) Kristum caur evaņģēlija patiesību (ticību), kā rezultātā Dievs ir radījis, un uz Ādamā radīto cilvēku, kurš ir vainīgs Dieva priekšā pēc mirstot kopā ar Kristu, atkal tiek radīts (padarīts) jauns taisnīgs cilvēks, bez vainas un soda.

Ir zināms, ka vārdi “pamatots” un “taisnīgums” ir līdzīgu grieķu vārdu tulkojums (darbības vārds dikaioō, taisīt, pasludināt taisnīgu, pamatot; lietvārds, dikaiosune, taisnīgums; īpašības vārds, Dikaios, tikai).

Kad Dievs attaisno cilvēku, tas ir tāpēc, ka Viņš ir radījis jaunu cilvēku, tas ir, jaunais cilvēks ir radīts taisnīgs, un šī iemesla dēļ Dievs viņu pasludina par taisnīgu un taisnīgu.

Tiesas akts vai apžēlošanas akts nekad nenosaka taisnības (nevainīguma) nosacījumu, kas attiecas uz jauno radību. Jaunais cilvēks, kas radīts Kristū, tiek pasludināts tikai tāpēc, ka viņš patiesībā ir bez vainas, tas ir, jaunais cilvēks ir paklausības dēls, kas kontrastē ar viņa veco stāvokli: vainīgs, nolādēts, dusmu un nepaklausības dēls.

Daudziem teologiem, starp kuriem mēs izceļam E. H. Benkroftu,

pamatojums ir šāds:

“Dieva tiesas darbība, saskaņā ar kuru tas, kurš paļaujas uz Kristu, tiek pasludināts tikai Viņa acīs un atbrīvots no jebkādas vainas un soda” Bancroft, Emery H., Elementary Theology, 3. Izdevums, 1960, desmitais iespaids, 2001, Editora Batista Regular, 255. lpp.

Lai arī Skofīlds ir pamatots, ticīgais tomēr ir grēcinieks. Dievs pret viņu izturas kā pret taisnīgu, taču tas nenozīmē, ka Dievs padara kādu taisnīgu.

– “Pamatojums ir dievišķas atzišanas akts, un tas nenozīmē, ka cilvēks kļūst taisnīgs”. Scofield, C. I., Scofield Bible with References, Romiešiem 3: 28.

Izskatās, ka pamatojums nav tiesas akts. Starp cilvēku tiesu un Dieva taisnīgumu nav paralēles. Pamatojums nāk no Dieva radoša akta, ar kura palīdzību tiek radīts jaunais cilvēks, saskaņā ar Dievu patiesā taisnībā un svētumā (Ef 4:24). Pamatojums nav tiesas akts, jo pat cilvēku tiesā vainīgo nevar atzīt par nevainīgu.

Taisnošana notiek caur evaņģēlija patiesību, tas ir, caur ticību (evaņģēliju), kas reiz tika dota svētajiem. Cilvēka Dievā attaisnotā ‘ticība’ neattaisno viņu, bet pamatojums nāk no ‘evaņģēlija vēstījuma’ (ticības), kas satur spēku, kas piešķir dzīvību jaunajam cilvēkam (Rom. 1:16–17).

Šāda vara tiek dota tiem, kas tic (ticībai), tas ir, kas atpūšas Kristū, Tam, kam ir spēks padarīt Ādama bērnus sev par bērniem (Jāņa 1:12 -13). Tāpēc Pāvils saka, ka Dieva taisnīgums ir ‘ticība ticībai’.

Skofīldam Dievs nepadara cilvēku taisnīgu, bet tikai atzīst un izturas pret viņu kā pret taisnīgu. Tagad vārds, kas tulkots ar attaisnošanu, ir darīt, padarīt, pasludināt par taisnīgu, un, radot jauno cilvēku Kristū, Dievs visu padara jaunu. Kristū parādās jauns cilvēks, ar jaunu stāvokli un jaunā

laikā!

Jaunais cilvēks ir radīts patiesā taisnībā un svētumā, un tāpēc Dieva izteiktais apgalvojums attiecas uz jauno radību, nevis uz Ādama radīto veco cilvēku. Dievs nav tas cilvēks, kurš melo. Viņš nepaziņo nepatiesību. Tikai taisnie tiek pasludināti par taisnīgiem. Ja Dievs atpazītu un pasludinātu cilvēku par taisnīgu, kaut arī viņš to nedarīja, tas nebūtu taisnība. Tomēr mēs zinām, ka Dievs ir patiesss un nemeklētu melus:

“Lai divas nemainīgas lietas, kurās Dievam nav iespējams melot, mums būtu stingrs mierinājums, mēs, kas patveramies, lai saglabātu piedāvāto cerību” (Ebr. 6:18).

Luijs Berkhofs savā sistemātiskajā teoloģijā attaisnojumu definē kā tiesas aktu, kas atšķiras no iepriekš minētajiem apsvērumiem:

“Taisnošana ir Dieva tiesas darbība, kurā Viņš, pamatojoties uz Jēzus Kristus taisnību, paziņo, ka visas likuma prasības [gan attiecībā uz to, ko Likums no mums prasa pozitīvas paklausības un sprieduma veidā. grēcinieka nosodījumu un nāvi] ir apmierināti ar grēcinieka domām ”.
Idem.

Tāpat kā cilvēku tiesā vainīgo nevar attaisnot vai atbrīvot no soda, tāpat Dievs neattaisno ļaunos, jo šāda rīcība būtu netaisnība.

“Jūs novērsieties no viltus vārdiem un nenogalināsiet nevainīgos un taisnīgos; jo es neattaisnošu ļaunos ”(2.Mozus 23: 7).

Tāpēc, ticot Kristum, cilvēks mirst kopā ar Kristu, jo noteiktais sods nevar pāriet no pārkāpēja personas (Rom. 7: 4). Tikai tas, kurš ir miris, tiek attaisnots no grēka “Jo mirušais no grēka tiek attaisnots” (Rom. 6: 7). Tas nozīmē, ka Dievs nekad nepazīst ļaunos taisnīgos, tas ir, cilvēkus, kas

dzimuši pēc Ādama sēklas, Dievs nekad neattaisnos. Tikai tie, kas piedzimuši Kristū, tiek pasludināti par taisnīgiem, jo viņi nomira kopā ar Kristu, un jauna radība atkal uzpeld.

Dievs taisnīgos pasludina tikai tos, kas kopā ar Kristu augšāmceļas no miroņiem jauns cilvēks tiek stādīts pēc neiznīcināmās sēklas, pēdējā Ādama sēklas: Kristus (Is 61: 3).